

skab — om saa baade hendes Forældre og Værge slaar sig sammen med hendes Forlovede om at fremtvinge det. *Efter* Vielsen er baade hendes og hendes Slægtnings Vilje uden retlig Betydning.

Man hører ofte den Indvending fremsat mod at indgaa Ægtepagt, d. v. s. stifte Særeje, at Ægtefællerne derved berøves Retten til at sidde i uskiftet Bo med deres fælles Børn. Det er imidlertid en Misforstaaelse. Jeg er endog tilbøjelig til at forstaa Loven derom (af 21. Maj 1845 § 18) saaledes, at det aldeles ingen Forandring gjør, naar Ægtepagten ikke selv udtrykkelig bestemmer det, men i al Fald kan den utvivlsomt kun have den Virkning, at Mandens Ret til *efter Loven* at sidde i uskiftet Bo bortfalder, hvorimod der intetsonhelst kan være i Vejen for, at Hustruen udtrykkelig tillægger ham Ret dertil paa samme Maade, som han ifølge Lovens Ord kan gjøre det overfor hende, nemlig ved »testamentarisk Disposition«. En saadan kan da for Sikkerheds Skylds tilføjes i selve Ægtepagten, men kræver saa naturligvis Iagttagelse af Testamentsformerne.

Dette om Ægtepagter. Maaske jeg med det samme maa henlede Forældres, velgjørende Onklers, Tanter o. a. Opmærksomhed paa, at naar de vil give eller efterlade en Kvinde Noget paa en saadan Maade, at det er beskyttet mod hendes nuværende eller fremtidige Mand og hans Kreditorer, behøve de blot at bestemme, at Arven eller Gaven skal — hvis hun er eller bliver gift — holdes udenfor Formuefællesskabet med hendes Mand. Saa er det gyldigt uden nogensomhelst Ægtepagt. Dog skulle Forældre, hvis det drejer sig om den Del af Arven efter dem, som Børnene *skulle* have, nemlig $\frac{2}{3}$ (3: Tvangsarven) til en saadan Bestemmelse have kongelig Konfirmation, og den koster 127 Kr. 33 Øre, hvis Summen er over 2000 Kr., ellers 33 Kr. 66 Øre.

Svend Høgsbro.